

Sygn. akt VIII Pa 59/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędziowie:

po rozpoznaniu 26 listopada 2020 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy H. R.

przeciwko A. S.

o wynagrodzenie, wydanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 marca 2020r. sygn. akt VI P 11/19

p o s t a n o w i a: odrzucić apelację.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII Pa 59/20

UZASADNIENIE

Powód H. R. domagał się ustalenia, że łączył go z pozwanym stosunek pracy, zobowiązania pozwanego do sporządzenia i wydania świadectwa pracy, a także zapłaty wynagrodzenia za pracę: w kwocie 600 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia

29 sierpnia 2018 roku oraz w kwocie 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2018 roku. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prawomocnym zarządzeniem z dnia 04.03.2019 r. zwrócono pozew w zakresie roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania (rozprawa z dnia 12.03.2020 r.)

pełn. powoda wskazał, że domaga się: wynagrodzenia za pracę w kwocie 1816,48 zł brutto z odsetkami od dnia 14.09.2018 r., jako roszczenia wynikającego ze stosunku pracy.

Pozwany A. S. w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2020r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Powód nawiązał kontakt z pozwanym odpowiadając na ogłoszenie zamieszone w Internecie. Zgodnie z treścią ogłoszenia pozwany poszukiwał kierowcy posiadającego uprawnienia kat. D do prowadzenia pojazdów. W treści ogłoszenia nie została wskazana wysokość wynagrodzenia ani forma zatrudnienia.

Powód w dacie spotkania z pozwanym pozostawał w stosunku zatrudnienia – pracował jako kierowca w firmie prowadzonej przez pana B..

Pozwany zlecił powodowi wykonanie transportu zorganizowanej grupy wycieczki do L. W. miał obejmować trzy dni w okresie od 28 sierpnia 2019 roku do 30 sierpnia 2018 roku. Powód zgodził się na to oraz na ustaloną z pozwanym stawkę za każdy dzień wyjazdu.

Po powrocie powoda z Kotliny K. strony nie kontynuowały rozmów na temat warunków zatrudnienia powoda u pozwanego.

Po powrocie z L., powód w dniu 1 września 2018 roku miał obsługiwać jako kierowca wesele. Przewóz gości weselnych został pomiędzy powodem i pozwanym omówiony w terminie wcześniejszym.

Pozwany miał zagwarantowaną umowę o przewóz uczniów szkolnych. Umowa ta miała obowiązywać od 1 września 2018 roku, jednakże z uwagi na konieczność ustalenia szczegółów z władzami szkoły umowa formalnie zaczęła obowiązywać od dnia 4 września 2018 roku. W związku z poszerzeniem wykonywanych usług pozwany planował nawiązać dłuższą współpracę z powodem w ramach umowy zlecenia. Na takiej podstawie zatrudniał kierowców, ponieważ głównie zajmował się transportem uczniów w roku szkolnym. W tym celu pozwany umówił się z powodem na spotkanie w dniu 4 września 2018 roku, na którym to strony miał zawrzeć umowę zlecenie regulującą dalsze warunki współpracy. Do spotkania nie doszło – strony nie zawarły dalszej umowy o współpracę.

Powód po wykonaniu „testowego przejazdu” uznał, że nie chce kontynuować współpracy z pozwanym.

Pozwany uznał roszczenie w zakresie 600 zł z tytułu umowy zlecenia.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo należało oddalić.

Powód domagał się ustalenia, że łączył go z pozwanym stosunek pracy na czas nieokreślony, od dnia 27 sierpnia 2018 roku. W niniejszej sprawie prawomocnym zarządzeniem z dnia 4 marca 2018 roku zwrócono pozew w zakresie roszczenia powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy. W konsekwencji sprecyzowanego żądania domagania się wynagrodzenia za pracę z tytułu umowy o pracę Sąd przesłankowo badał, czy strony łączyła umowa o pracę i w związku z tym, czy roszczenia powoda były zasadne.

W wyniku przeprowadzonego postępowania Sąd doszedł do przekonania, że strony w spornym okresie nie łączyła umowa o pracę, a zatem brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty, która wynikałaby ze stosunku pracy.

W konsekwencji ustalenia, że strony nie łączył stosunek pracy oddalono także żądanie wydania świadectwa pracy.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2w z. z § 2 pkt 3 - odnośnie żądania zapłaty wynagrodzenia (tj. 75% z 900 zł = 675 zł) i § 9 ust. 1 pkt 3 – odnośnie żądania wydania świadectwa pracy (120 zł) łącznie

795 zł.

Powód wniósł apelację od wyroku oddalającego żądanie o ustalenie istnienia stosunku pracy. Rozstrzygnięciu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegającej na zupełnym pominięciu dla oceny istnienia stosunku pracy woli stron, w tym pracownika, faktu braku pisemnego potwierdzenia zawarcia umowy o pracę, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że strony zawarły umowę zlecenia oraz naruszenie art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. zeznań powoda, wydruku korespondencji w formie sms, z których wynika, że powód domagał się zawarcia na piśmie umowy o pracę i nigdy nie wyraził zamiaru zawarcia umowy zlecenia;

- naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 29 § 2 k.p.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że od dnia 27 sierpnia 2018r. do 14 września 2018r. łączył go z pozwanym stosunek pracy oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z przepisem art. 373 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca apelację spóźnioną, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie. W niniejszej sprawie apelacja podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Sąd pierwszej instancji prawomocnym zarządzeniem z dnia 4 marca 2019 r. zwrócił pozew w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku pracy. W apelacji zaś, powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez ustalenie, że od dnia 27 sierpnia 2018r. do 14 września 2018r. łączył go z pozwanym stosunek pracy. Zauważyć należy, że sąd pierwszej instancji swoim rozstrzygnięciem nie objął żądania ustalenia istnienia stosunku pracy. W konsekwencji brak substratu zaskarżenia. Apelacja zaś może zostać wniesiona tylko od orzeczenia istniejącego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy odrzucił apelację na podstawie art. 373 § 1 k.p.c.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek